

www.jollibre.com

© Del text: 1999, Josep Torrent i Alabau

© De les il·lustracions: 2000, Tavi Algueró

© D'aquesta edició:

2020, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-48-0

Dipòsit legal: M-1256-2017

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Tercera edició: febrer de 2020

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Encara en queden

Josep Torrent

Il·lustracions de Tavi Algueró

jollibre

Va de dracs

Els dracs es poden agrupar en tres grans famílies: dracs de terra, dracs d'aigua i dracs de foc. 7

Aquesta classificació (tan arbitrària com la vulguedu considerar) s'ha fet d'acord amb l'hàbitat de cadascuna de les famílies.

L'espècie draconiana més comuna i abundant del planeta és el gran drac terrestre, nom amb què es coneix popularment el Dracorex. Viuen en coves naturals de les muntanyes, que han anat modificant al seu gust. Alguns d'aquests dracs han desenvolupat la capacitat de flamejar. Són uns experts voladors i planadors, tot i que la seva mida una mica descomunal pot provocar dificultats en el moment d'enlairar-se.

El drac d'aigua o Draco splendens és molt més escàs que el drac terrestre. Viu tant en aigua salada

com en aigua dolça, tot i que prefereix els llacs. Viu gairebé sempre en una caverna d'entrada subaquàtica. Contràriament al que podríem creure, la cova és sempre seca i coberta de sorra que el mateix animal ha portat des d'alguna platja o des d'algun areny.

8 *El drac de foc o Draco flameus és la més escassa de les tres espècies. És molt difícil d'observar, ja que està adaptat a un medi inhabitable per a l'ésser humà: viu a l'interior de cons volcànics en activitat, ja que, per viure, necessita temperatures altíssimes. En les seves sortides a l'exterior, flameja grans extensions de terreny i socarrima tot el que troba...*

Extractes del llibre *El gran libro del dragón*
de Montse Sant (Editorial Timun Mas).

De tots ells en parlarem...

L'Ivan i el drac del Montgrí

Era un matí assolellat d'un dissabte de la darrereria de l'hivern. El vespre abans, com gairebé cada cap de setmana, la família de l'Ivan havia marxat de la seva casa de Palamós per anar a passar el cap de setmana al mas dels avis, a Belcaire. Aquell dissabte, la mare de l'Ivan va tenir la bona pensada que, havent dinat, podrien pujar al castell del Montgrí. El pare va trobar que era una bona idea, ja que feia molt de temps que no hi anaven i el germà petit de l'Ivan, en David, encara no hi havia estat mai. Així que van dinar d'hora i després van preparar una motxilla petita amb una ampolla d'aigua i una mica de farmaciola per si tenien qualsevol incident, i van enfilear el camí

de l'ermita de Santa Caterina amb el cotxe, per acostar-se al castell. Van aparcar al costat de l'ermita i van començar a pujar pel corriol que, passant per la Creu, porta fins al castell. En David, que tenia sis anys, es va cansar aviat i el seu pare va portar-lo a collbotet a estones. Al cap d'un quart ja havien arribat a la collada coneguda com la Creu, perquè hi ha una creu de ferro damunt d'una petita construcció de pedra. Allà van descansar i van estar admirant el paisatge, ja que s'hi veu un bon tros de l'Alt i el Baix Empordà: part del golf de Roses, fins a les muntanyes de l'Albera i el Canigó, per una banda, i la platja de Pals i fins a les Gavarres, per l'altra.

L'Ivan, que ja tenia onze anys, dirigia l'expedició. Aviat va tenir el paisatge vist i li feia molta il·lusió arribar ràpid al castell.

–Au va! Afanyem-nos, que ja falta poc per arribar al castell.

–Tranquil, Ivan, que jo estic molt cansat de portar en David a coll –va respondre el pare.

–Vinga, home –va intervenir la mare–, l’Ivan té raó, si ens entretenim, a l’hora de baixar ja farà fred.

Així que van continuar amunt, pel corriol de pedres, i van començar a suar i a bufar quan la pujada es va anar enfortint. Després d’unes quantes parades, van arribar al castell. Van estar corrent primer per dintre, i després van pujar per una torre i van fer la volta per dalt del castell, mentre el pare i la mare els explicaven la història de com s’havia construït, set-cents anys abans.

11

Tot d’una, quan estaven mirant cap a Bellcaire, intentant veure la casa dels avis, l’Ivan va fer un crit molt fort, mentre assenyalava amb el braç estès.

–Mireu! Mireu, quin ocell més gran!

Tots es van girar i van veure, molt lluny, un animal que s’acostava volant i que no van poder identificar.

–Què deu ser això? –va preguntar sorpresa la Carme.

–No ho sé. No havia vist mai res semblant –va respondre en Miquel amb la boca oberta.

–Té una manera de volar molt rara i deu ser molt gran, perquè encara és molt lluny i ja se'n veu, de gran –va afegir la Carme.

–Sembla com una ratapinyada gegant –va afegir el pare.

12 –Potser és un drac –va dir l'Ivan, saltant d'excitació.

–Si no fos perquè els dracs no existeixen, diria que n'és un –va dir el pare.

–Ai, Miquel. I si fos un drac? –va preguntar la mare.

–No pot ser... Bé..., no ho sé, però com més s'acosta més ho sembla –va respondre en Miquel.

–És un drac, papa! És un drac de veritat! –va cridar l'Ivan tot saltant.

–Zí, zí, éz un drac –va dir, saltant, en David.

L'enorme bèstia es va anar acostant batent les ales i en pocs moments cap dels quatre no va tenir cap dubte que es tractava d'un drac. Quan estava a uns dos-cents metres per sobre d'ells,

va deixar de batre les ales i, mantenint-les obertes, va planar, fent la volta a la muntanya. Els pares de l'Ivan i en David miraven incrèduls com l'enorme bèstia de color verd i marronós anava planant, mentre els nens saltaven de contents cridant alhora:

–Un drac! És un drac!

–Ai, Miquel! Sembla que ens mira. I si ens ataca? –va dir la mare.

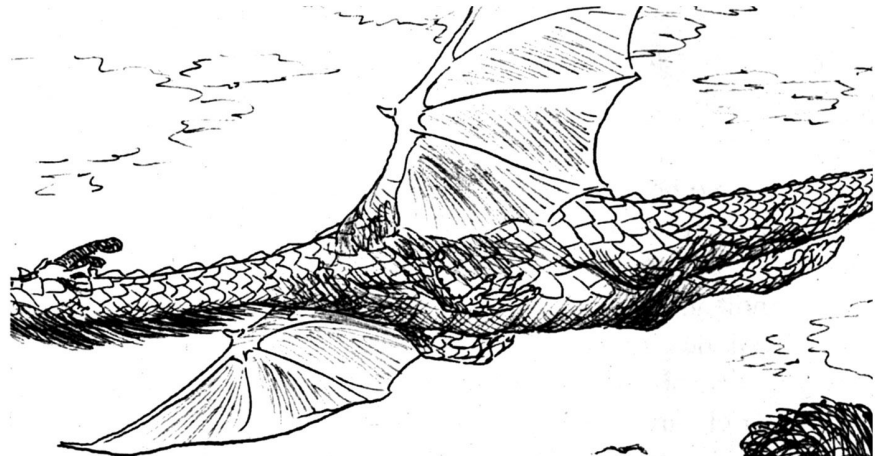
13

–Potser sí. Gira el cap d'una manera com si ens estigués mirant –va respondre en Miquel–. Va! Anem cap a dintre la torre.

Van agafar els nens per la mà i van començar a córrer cap a dintre la torre, on hi havia l'escala que havien pujat, i allà, des de la porta, es van quedar mirant l'enorme drac que feia voltes a la muntanya planant i baixant més i més cada vegada, fins que el van perdre de vista, pel costat de Torroella.

–I ara què farem? –va preguntar la Carme.

–No ho sé... Quedeu-vos aquí que vaig a mirar si encara es veu –va dir en Miquel, tot

sortint de la torre i corrent cap on l'havien perdut de vista.

La Carme, esporuguida, aguantava els fills, mentre veia com en Miquel anava cap a l'altra banda del castell.

-Ens atacarà, mama? -va preguntar l'Ivan.

-No ho sé. Per si de cas no ens moguem d'aquí.

-El veuz, papa? -va cridar en David.

-No! No es veu per enlloc -va respondre el pare, mentre tornava corrent.

-I ara què farem? -va preguntar l'Ivan.

-No ho sé, però val més que anem baixant -va dir la mare.

Agafant els nens de la mà, van baixar per l'escala de cargol que hi ha dintre la torre i, una vegada a baix, passant tota l'estona vora d'una de les parets, es varen anar acostant cap a la porta. Van mirar a fora i no es veia enlloc. A baix, a Torroella, van veure com els cotxes de la carretera s'havien aturat i els ocupants estaven fora mirant en direcció al castell i as-

senyalant amb els braços, mentre sentien un veritable concert de botzines.

–Què deu mirar, tota la gent? –va preguntar en Miquel.

–Potser s’ha quedat a la muntanya, més avall d’on som nosaltres –va respondre la Carme.

16 –Potser s’ha quedat al Cau del Duc –va contestar l’Ivan excitat.

–Potser sí. Anem –va dir en Miquel agafant un nen amb cada mà.

Amb molta precaució van sortir del castell i van començar a baixar lleugers, gairebé corrent, tot mirant en totes direccions. En poca estona van arribar a la Creu, esbufegant, i, sense aturar-se, van continuar corriol avall, fins a arribar al cotxe. Hi van entrar, en Miquel va engegar-lo i van arriar cap a casa dels avis. Tot el camí, l’Ivan i en David van estar fent un munt de preguntes, a les quals el pare i la mare no tenien resposta.

En arribar al mas, a casa dels avis, l’Ivan i en David els ho van explicar tot, i els avis

van escoltar la història amb atenció, somrient. Després, quan el pare i la mare els van dir que era ben veritat, van fer cara d'estranyats i l'avi Lluís es va quedar pensatiu.

–Voleu dir que ho heu vist bé? –va preguntar l'avi.

–I tant que sí. Amb les ales esteses potser feia més de quinze metres, de cap a cap; era més gran que una avioneta –va respondre la Carme.

–Els dracs... no existeixen... –va dir l'avi Lluís amb la mirada perduda.

–Sempre ens ho hem pensat, però l'hem vist tant de prop que no pot haver-hi cap dubte –va respondre en Miquel.

–Què en penses avi? –va preguntar l'Ivan.

–Fa tants anys que no en sentia a parlar... Deien que abans n'hi havia..., però d'això fa tants anys...

–Era molt gran, avi, i volava així... –va fer l'Ivan estenent els braços i fent una volta per l'era del mas, mentre en David l'imitava.